

Ми те пушатъ въ гора безъ оружїе;
Тамъ те чекатъ Корунъ кеседжіа,
Тебе, брате, да ми те загубить;
Туку ела дома да одиме,
Ке ти да'амъ свекървоо оружїе.“
Си отиде брате у сестра си,
И си зеде свато'о оружїе.
И му рече него'а-та сестра:
„Айде сега брате Косгадине!
Ти да можшъ, богъ да ти помогить,
Да не барашъ вода леко'ита,
Тукъ да барашъ гла'а Корун'а,
Да донесишъ на наша-та майка.“
Си отиде сина Костадина,
Си отиде во гора зелена.
Си го наиде Корунъ кеседжіа,
И му рече Корунъ кеседжіа:
Добре дойде Коста добаръ онякъ!
Я те барафъ нокъе со борина,
Ми те найдофъ денѣ на пладнина!
Ела одношъ да сѣ обидиме!“
Сѣ разлюти Коста добаръ юнакъ,
Си разлюти своя бърза коня,
Си изва'и сабя дипленица,
Го пресече преку поло'ина.
На часъ Корунъ уще не узнало,
Си разлюти своя бърза коня,
И сѣ впуши той по Костадина.
Колку му сѣ коня разиграло,
Той ми падна, два трупа сѣ стори.
Тога слезе Костадинъ отъ коня,
Му ъ зеде гла'а Корун'а,
Си ъ върза въ една бѣла риза,
Њ обеси задъ себе на коня.
Си сѣ врати при своя-та сестра: —
„Айде, сестро, дома да одиме!
Що ми рече, сестро, я погодифъ,
И я можефъ, и господъ поможи,
Њ донесофъ гла'а Корун'а.“
Отидо'а при нивна-та майка,